

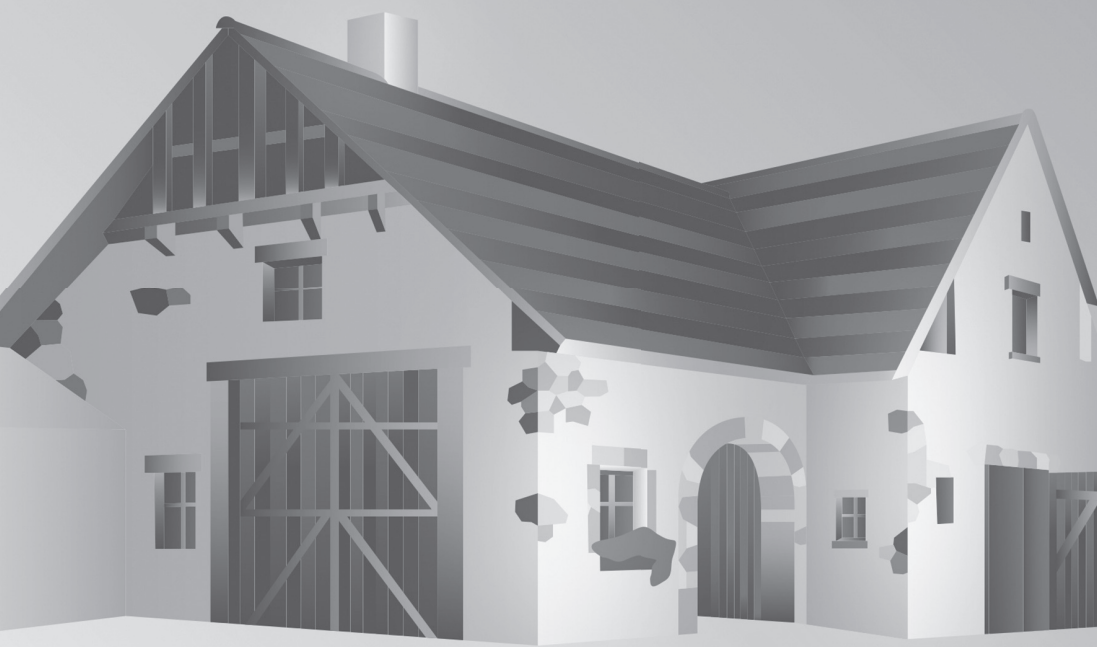
Příběh z popela

Petr Bobek

Knihovnickova
cesta za pravdou

Příběh z popela

Příběh z popela

Knihovnickova
cesta za pravdou

Petr Bobek

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Petr Bobek, 2026

Cover art © Tomáš Cikán, 2026

Illustrations © Tomáš Cikán, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0297-5 (print)

ISBN 978-80-278-1722-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1723-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1724-5 (pdf)

Tuto knihu věnuji svým nejbližším:

Kristýnce a Monče,

mamce a tatškovi,

Marťovi a Barče...

Důležité poznámky

Tento příběh je literární fikcí. Nicméně některé události v něm mají zčásti reálný předobraz. Scény, které v knize vyznívají brutálně a násilně, mají poukázat na to, čeho všeho jsou lidé schopni. Tyto pasáže zároveň nemají za cíl šokovat, ale zdůraznit sílu a cenu dobra a naděje, která se dá hledat i při té největší bolesti.

Tato kniha nezpochybňuje význam a roli sovětské ani jiné armády při osvobození českých měst a vesnic. Všem osvoboditelům naopak patří velký a upřímný dík za to, že nejen v naší vlasti, ale i na celém světě pomohli ukončit jeden z nejhorších konfliktů v dějinách – druhou světovou válku.

Není ovšem tajemstvím, že řady osvoboditelů sestávaly i z vojáků, kteří na osvobozovaném území rabovali, znásilňovali a vraždili. Jejich přičiněním docházelo k lidským tragédiím a ztrátám na životech nevinného civilního obyvatelstva.

Prolog

Příběh.

Pořád ho nedokážu dostat z hlavy. Manželka Sofie mi několikrát říkala, ať na něj zkusím zapomenout. Pokaždé se dívala tím láskyplným pohledem, do kterého jsem už roky zamilovaný.

Ale nejde to. Příběh je úplně jiný než ostatní, které jsem kdy četl, slyšel nebo viděl.

Temnější.

A bolestivější.

Začalo to vyprávěním starého muže. Jednoho dne za mnou přišel do knihovny.

Obličej zmuchlaný vráskami, ohnutá postava se opírala o hůl.

Pozval jsem ho do kanceláře. Seděli jsme v malé místnosti, kterou se rozléhal jeho starý unavený hlas. Popisoval vzdálené vzpomínky. Ty nejhorší, co muž měl a jaké byl schopný vydolovat z paměti.

Předtím jsem ani nečekal, že budou zalité sluncem. Vždyť jsem chtěl poslouchat vyprávění z války...

Ale on mě nechal nahlédnout rovnou do tmy. Do nejhlubší lidské tmy.

A já měl až později zjistit, jak moc mě pohltí.

Květen 1945

Nic nepřichází jen tak. Tragédie často mívají předmluvu. Ta někdy připomíná přízrak, který hlasitě křičí: „Něco se stane, něco se stane!“

Něco hodně zlého.

Ve vzduchu to trčelo od rána. Malý Matouš se probudil za tmy. Opustil příjemný sen. Plul v něm lodí. Ne po moři a vlastně vůbec ne po vodě. Ale oblohou. Přesně jak o tom mluvil kamarád ze školy, který si to přečetl v jedné knížce.

Z místnosti, kde spal, viděl obrysy. Mohutná šatní skříň, pendlovky, stůl s šicím strojem. A u něho židle s komínkem oblečení.

Matouš měl přes sebe přehozenou tlustou peřinu. Na ní se něco hýbalo. Myslel, že se mu to zdá. Hra světél... nebo spíš stínů. Ale pohnulo se to znovu. Rychle. A přibližovalo se to.

Vydávalo to šramot, který se překříkoval s tikotem hodin a se silným chrápáním jeho táty.

Už dlouho se tak nebál. Potkani ho děsili, a když jeden korzoval po jeho peřině, hrůzou zkameněl. Byl obrovský a ve tmě mu svítily oči. Jako dva ohně. Srst měl promočenou a špinavou. Ocas dlouhý a slizký, na peřině nechával šmouhy.

Matouš si říkal, že něco tak odporného museli poslat rovnou z pekla.

Potkan se najednou zastavil. Vyrušila a rozhodila ho postava na vedlejší posteli. Převalila se na bok. Zvíře zaváhalo, ale nakonec seskočilo na podlahu. Zaběhlo za skříň, kde ohryzávalo dřevo.

Chlapec se posadil a koukal na to místo. Na siluetu velkého nábytku. Nervózně oddechoval. Ne že by doma nikdy neměli myši. Ale ty většinou kočky chytily. Jenže tohle stvoření bylo možná větší než kterákoliv z nich.

Už nespál a jen pozoroval tmú. Z venku prosvětlenou hvězdami a měsícem.

První vstávala maminka Anežka. Kolem čtvrté. Byla tak zvyklá. Oblékla se a šla vedle do kuchyně. Rozdělala v kamnech a začala připravovat snídani. Chvilí po ní obvykle vstával i táta. Aby se rychle najedl, vypil hrnek bílé kávy a dal se do práce. Každý den. I v neděli, o svátcích, kdykoliv. V jejich hospodářství bylo pořád co dělat.

Matouš tentokrát tátu předběhl. Z postele vylezl, už když se chystala snídaně. Maminku to překvapilo.

„Proč nespíš?“ usmála se na něj.

„Je v pokoji,“ vydoloval ze sebe, když zavřel dveře. „Viděl jsem potkana. Zalezl za skříň.“

„Jak by se tam dostal... Něco se ti zdálo.“

„Vážně.“

Desetiletá fantazie si uměla s realitou pohrát, zvláště po snu jako z knížky Julese Verna. Ale tohle věděl určitě. Potkan byl na jeho posteli a díval se přímo na něj.

Maminka krájela a mazala chleby. Zalila dva čaje a jednu bílou kávu. Přitom neměla čas hádat se s malým klukem, jestli se mu něco

zdálo, nebo nezdálo. Jen utrousila, že to řekne tátovi a ten potkana, jestli tam nějaký je, zabije.

„Nebo tam pošleme kocoura, jako v tý říkance,“ usmála se na Matouše.

Ten chtěl říct, že potkan byl větší než jejich kočky. Hlas mu ale něco přerušilo. A myšlenky také. Z pokoje uslyšeli šílené zapištění. A ránu, jak něco praštilo do zdi. Anežka vykřikla a upustila na zem hrnek, který se roztrískal na kusy. Po podlaze se rozlévala kávovina s mlékem.

Rychle popadla Matouše a objala ho. Váhali, jestli mají do místnosti jít. Ale než se rozhodli, dveře se prudce otevřely. Na prahu stál František. Začal se smát. Za ním se rýsovalo světlo. Viděli i krvavé šmouhy na stěně.

„Dostal jsem ho. Musíme líp zavírat. I okna... Ty bestie vlezou i oknem.“

Ukázal, co nese v ruce. Bylo jisté, že ani nejvypasenější kočka by na potkana nestačila. Matouš si zároveň představil, jak jich ve stáji, chlívků i krávně musejí být celé kolonie. Po zádech mu přejel mráz.

František vyhodil potkana na dvůr. Sedl si ke stolu. Vyčetl Anežce, že rozbila ten velký hrnek, ze kterého rád pil, ale když kávu udělala do jiného a dala mu snídani, hněvat se přestal. Potom se beze slova zvedl a šel po své práci.

Všechno mělo být jako jindy. Aspoň si to mysleli. Anežka Matouše pohládila po vlasech. Uklidňovala ho, že se nemusí ničeho bát.

Dala mu pusu na čelo, kam i palcem udělala křížek. A ještě než vyšla pomáhat Františkovi, laskavě se na syna usmála.

„Neboj se. Tatínek nás před vším ochrání. Ničeho se neboj.“

Matouš se brzy ale bát bude. Ještě víc. Tak, jak si ani neuměl představit. Tím nejmučivějším způsobem. A nikdy se toho strachu nezbaví.

Brzy celý jejich dřívější život skončí.

Přijde o vše.

O bezpečí.

O domov.

O maminku.

Přes den se ještě nedělo nic. Ale Matouš v sobě pořád cítil zvláštní napětí. Přičítal to strachu z velkého potkana.

Teprve navečer se potvrdilo, že ve vzduchu toho vězelo víc. Táta si sedl k večeři. Kousnout do chleba se sádlem stihl ale jen jednou.

Vesnicí obíhalo několik sousedů. Hlasitě volali: „Blíží se! Rusové se blíží!“

„Byl květen 1945,“ vyprávěl Matouš. „Konec války. Naši oblast od Němců osvobozovala sovětská vojska. Pro někoho vezla naději. Pro nás přivázela smrt.“

František se rychle zvedl a políbil Anežku. Byl vyděšený. Klepal se. Ještě si ukousl chleba. Pohladil Matouše, nazul si boty, oblékl černý kabát. Popadl dopředu připravený ruksak s dekou a nožem a přihodil k tomu pecen chleba. Vyběhl ven. Přes dvůr zamířil do stáje. Odvázal koně a vyvedl ho.

Věděl, že berou všechno. Jídlo, šperky, hodinky. „Davaj časy, davaj...“ to byla často opakovaná věta.

Vědělo se ale, že nekradou jen majetek. I slepice, krávy a hlavně koně. Ten jejich byl tím posledním, o co František mohl přijít. Jednoho už mu vzali Němci.

Slyšel, že ani Rusové se neptají. Berou si, co chtějí. A když je potřeba, někteří namíří zbraň a... Proto naplánoval, že až se vojáci budou blížit, pro jistotu vezme jejich hnědáka a schová se s ním v lese, dokud osvoboditelé nepřejdou. Pak pro něj Matouš příběhne a spolu se vrátí.

Kůň se nechal pobízet, než následoval pána. Se svěřenou hlavou kopíroval jeho kroky.

Matouš je sledoval přes okno. Zvířeti se nechtělo. Větrilo nebezpečí? Než oba zmizeli z dohledu, asi třikrát zastavilo a František musel silně zatáhnout.

Chlapec ještě vyběhl a díval se, jak zachází za ohyb pěšiny vedoucí k lesu. Zamával jim.

„Tatínku,“ zašeptal polohlasem, „ať se ti nic nestane.“

Přišla pro něj maminka a odvedla ho domů. Čekali.

Seděli v kuchyni, nikdo neřekl ani slovo. Místnost se postupně nořila do šera. Neodvažovali se rozsvítit.

Matouš si nepamatoval, kolik minut, nebo dokonce hodin uplynulo, když to slyšeli. Dunění. Země se otřásala. Jako kdyby měla puknout.

Anežka sevřela chlapcovu drobnou ruku. Snažil se nebát. Ujišťoval se, že hluk je daleko a vojáci jenom prochází a projíždí. Myslel na tátu. Snad se v lese s koněm ukryl hluboko a nikdo je nenajde.

Kolona ale jen tak nepřešla a nepřejela. Za oknem najednou uviděli dvě postavy stojící na dvoře. Dva přízraky s puškami na ramenou.

Silné hlasy se předcházely. Mluvilý překotně, překřikovaly se. Patřily cizincům. Rusům.

Ti dva někam ukazovali. Hulákali a dohadovali se.

Anežka pustila Matouše a řekla, že se nesmí hnout ani na krok. A kdyby se něco stalo, má vyskočit oknem v pokoji a běžet do lesa za tátou. Sama se zvedla. Musela tam jít. Matouš chtěl zavolat, aby zůstala. Ale všechna slova mu jako přikovaná uvízla v hrdle.

Osaměl.

„Najednou jsem cítil zimu,“ vzpomínal se slzami v očích, když mi to vyprávěl. „Jako by tam obcházela sama smrt. Čekala na kořist a mrazem mě štípala po těle.“

Za oknem viděl maminku přicházet k těm dvěma vojákům. Přes zamlžené sklo a v soumraku pořádně nerozeznal, jak vypadají. Jen že oba mají tmavé vlasy. Jeden byl vysoký a druhý asi o hlavu menší a podsaditější.

Ten křičel. Pořád někam ukazoval. Matouš odhadoval, že směřem k dřevěnému vozu, který měli na dvoře pod přístřeškem. Anežka na to kroutila hlavou. Voják házel rukama a nakonec popošel. Anežka se rozběhla za ním. Chlapec je ztratil z dohledu.

A najednou... Spatřil záblesk a uslyšel výstřel. Následoval druhý. Rány mu trhaly uši, které si zacpal. A pak... pak si připadal jako zbabělec. Měl být přece s ní. S maminkou. A chránit ji. Místo toho přeběhl do ještě ledovějšího pokoje, otevřel okno a vyskočil ven.

Utekl pryč. V hlavě se mu honily různé myšlenky. Bylo mu deset a nevěděl, co dělat. Jen běžel a neohlížel se. Vnímat věci okolo začal, až když smrkové větve do jeho tváří a rukou vyrývaly tenké brázdy.

František s koněm čekal v lese. Dá se odhadovat, na co myslel a jak se cítil. Určitě mizerně. Pod psa. Určitě si dokola připomínal, že musí být opatrný a kontrolovat každý šum. Pohnutí a praskání větví. Hluk zvířat. Cokoliv.

Nemohla je vidět jediná živá duše. A rozhodně ne žádný voják. To by byl konec. Koně by ukradli a František by byl rád, kdyby přežil a mohl odejít domů. Nechtěl o něj přijít. Ztratit nejcennější ze svých zvířat.

Teď spolu čekali ve tmě. Nejvíc jí vytvářel samotný les. Čekali na skrytém místě, kam se prodrali přes ostré větve.

František seděl na zemi. Já a Matouš jsme si během vyprávění zkoušeli představit, jak si přitahuje límce kabátu. Anebo si dýchá do zkřehlých dlaní a přes špičky vysokých jehličnanů pokukuje k obloze.

Snad prosil Boha všemohoucího i veškeré svaté, aby ta strastiplná cesta dobře dopadla.

Určitě se bál i partyzánů. A Němců, co mohli utíkat přes les a schovávat se tam. I je slyšel a viděl v každém šramotu a v každém stínu... Nakonec ale vždycky zjistil, že měsíc je přikreslil jenom stromům.

Přivázaný kůň stál kousek od něho. Sklopená pokořená hlava, smutný pohled. Jako kdyby všemu rozuměl. Jako kdyby věděl, co

se děje. Proč se schovávají. Proč není ve stáji, vyhřáté jeho tichým dechem, ze kterého je ledový chuchvalec páry, připomínající zacuchané klubko. Jistě občas zaržál nebo se oklepal a ošil.

Čekání. Dlouhé a nervózní.

Právě to muselo být pro Františka hodně těžké. Stejně jako nečinnost. Podle Matoušových slov byl zvyklý pořád něco dělat. Neexistovalo, aby polehával. Znal pouze dřinu. Brzké vstávání, krmení zvířat, práci na poli. Do toho další povinnosti, co jsou potřeba, jako opravy, v podvečer na trávu. Každý den dokola. I v horečkách, při nemocech. Nikdy z toho kolotoče nevyskočit.

V životě neměl volna nazbyt. V tu chvíli ho ale mohl rozdávat. V tu chvíli byl v lese, seděl pod stromem a čekal.

Les se topil v temném příkrovu, že bylo vidět jen pár metrů před sebe. František si vybral jedno z nejhustších a nejzahalenějších míst. Dost vzdálené od poslední vyšlapané cesty. Předtím sem vyrazil i s Matoušem, aby si chlapec zapamatoval, kudy se dát.

Hvězdy a měsíc (podle toho, co si Matouš z toho osudového dne pamatoval) byly přikryté mraky, jen sem tam nějaké světlo dopadlo až na zem. A určitě i k Františkovi.

Možná se mu chtělo spát. Padala mu hlava. Ale šramot nebo vzdálené výstřely ho pokaždé donutily zvednout ji a rozlepit zavírající se oči.

Matouš věděl, kde se táta schovává. Běžel na jistotu. Rychle, i když se toho místa bál. O tom lese slyšel od maminky. V mnoha jejích příbězích, které mu vyprávěla a ve kterých sem umisťovala ty nejtajemnější bytosti. A přitom přísahala, že existovaly a že v lese pořád jsou.

Doběhl za tátou. Když ho uviděl, nezmohl se na slovo. Až po chvíli zakřičel, ať jde honem za ním.

Tváře měl uplakané. Rozhodně se v nich nedala najít radost, že vojáci přešli.

František odvázal koně od stromu.

„Nech ho tu!“ zařval znovu Matouš, Františka to zarazilo. „Bude nás zdržovat.“

„Nenechám,“ vyštěkl. „Nenechám ho tu.“

Když běželi, několikrát se ptal, co se stalo. Matouš ale mlčel.

Za chvíli už odpověď nebyla třeba. Dal jim ji kouř a plameny, které viděli z dálky. Šlehalo vysoko. Zdálo se, že se dotknou nebe. Odhazovaly jiskry a vydávaly žár, který by spálil i tu nejledovější věc. Ničily jejich domov, ke kterému František a Matouš mířili.

U jejich statku stála téměř celá vesnice. Někteří hasili, ale bojovali s těžko překonatelným soupeřem... se kterým spíš prohrávali. Zdálo se, že to nezvládnou a shoří celá vesnice.

Vojáci, kteří už zmizeli, totiž odvedli důkladnou práci.

Až po dlouhém snažení se povedlo dostat požár pod kontrolu. A nakonec ho i zlikvidovat. Z hospodářství zůstalo několik kopců popela, nad kterými trčely černé zdi a trámy.

K Františkovi a Matoušovi přiběhl soused. Viděl, co se stalo. Koňmi tažený vůz, kde seděl ruský velitel, najel do výmolu a ten zničil kolo. Dva vojáci vešli na dvůr Františkova hospodářství. Začali se dohadovat s Anežkou. Chtěli, aby jim dala vůz. Ona nesouhlasila. Ale oni trvali na svém. Nakonec ten menší a vzteklejší voják vzal zbraň a vystřelil.

Anežčino tělo padlo bezvládně na zem.

Muži na sebe začali křičet. Hádali se. Vyšší zuřil. Řval a fackoval toho druhého. Tohle se nemělo stát. Až ženu uvidí velitel, nejspíš oba za trest nechá také zastřelit.

Jediné řešení bylo zahladit stopy. Mrtvou schovat. Nebo... nebo to tam zapálit. Aby shořela a nikdo nepoznal, co se stalo. Potom mohou říct (jak plánovali), že oheň založil někdo ze statku. A ty výstřely, které byly slyšet? Vymysleli báchorku, že stříleli pro výstrahu, když se cítili v ohrožení...

Takhle se domluvili a přesně tak to udělali. Jenže požár se vymkl kontrole a kolona se neobtěžovala pomáhat s hašením a odjela. To zůstalo na lidi z vesnice.

Apokalyptická tragédie. Soused popisoval hrůzu, jak zoufale a prosebně řvala zvířata. Krávy, prasata... Líčil, jak kvílel býk. Zoufalství smíchané s živočišnou zuřivostí. Na dálku bylo slyšet, jak škupe za řetěz, který měl kolem krku. A přerývavě funí... Do doby, než uhořel.

Popel všech se smísil s hlínou.

I ten Anežčin.

František s koněm a Matoušem stáli nehnutě. Jako přibití. Jeden druhému křečovitě svírali dlaň. Bezmocně se dívali, jak obloha pohlcuje kouř. A s ním i duši Anežky a jejich jediného domova. Neměli nic.

Byla temná, bolestivá noc.

Trosky doutnaly.

Krajina popela u torza domu a zbytků dalších staveb. Sem tam viděli náznaky hmatatelných věcí, které se nezničily celé.

Šicího stroje, hrnečků... Matouš rozeznal i části jiných předmětů.

Stáli tam a nevěděli, co dělat. Jenom si opakovali, že tohle se nemohlo stát, to musí být sen. Za chvíli se probudí.

Nebo věřili, že to aspoň přežila Anežka. Soused se spletl. Voják se třeba netrefil. Mohla utéct. Schovat se. A teď se oddělí od davu, přiběhne a skočí jim kolem krku.

Ale ze stovky lidí k nim nezamířil nikdo. Nikdo je neobjal. Nikdo neřekl, že se jim všechno zdá. Ani je nikdo neprobudil a nevysvobodil.

Vrátil se jen muž, který předtím vše vyprávěl. Menší silný chlap s medvědíma rukama. Jmenoval se Karhan. Pohlídl Matouše po hlavě a soucitně se usmál. I když mu to v zamračeném obličejí moc nešlo.

„Je mi to líto, Františku. Pojd'... Oba pojdte k nám. Žena vám ustele ve světnici.“

František nejprve souhlasil. Ale uvědomil si, že by byli vedle spáleniště. A popela jeho...

„Děkujeme, ale půjdeme jinam. I když je noc. A i když nevíme kam a nemáme nic.“

„Neblázni. Pojd's Matoušem do našeho domu. V klidu si oba rozmyslíte, co dál.“

„V klidu si to rozmyslíme...“ František se díval do země. „My už nebudeme mít klid nikdy.“

A tehdy to Karhana napadlo.

„Když mluvíš takhle... Něco vám poradím. Ve městečku Rokytín jeden muž prodává hospodářství. Běžte za ním. A řekněte, že vás posílám já. Dá vám cenu.“

„Cenu...“ František se zamračil a dlouze se na Karhana podíval. „Nemáme vůbec nic. Jen koně. A co budu dělat s tímhle?“

Hlavou pohodil ke spáleništi.

„A s pozemky, co mám?“ dodal ještě.

Karhan vycítil příležitost.

„Nemusíš s tím dělat nic. A o peníze se nestarej. Budeš mít dost na to, abyste se znova zařídili. Koupím to tu. I pozemky, polnosti, pastviny. Sepíšeme smlouvu a já vám zaplatím. Ještě teď to vyřídíme. A budete moci odejít. Hned odejít, jestli chceš.“

František váhal. Tady se narodil. Tady zemřeli rodiče. Tady přišel na svět Matouš. Tady jeho rod hospodařil, dřel se, potil krev. Tady František strávil celý život. Tohle bylo jeho místo. Ale přitom věděl, že zůstat opravdu nemohou. Dívat se na doutnající spáleniště. A potom co? Potom znovu postaví dům? Sežene zvířata?

„Rokytín... To je hodně dlouhá cesta.“

„Ne když půjdete lesem. Nejdřív k Šibeničnímu vrchu. U něj najdete cestu. Je zarostlá a zapomenutá. Bez ní byste ale museli obcházet les. Po ní se dostanete k poutnímu místu s kostelem, to je v lese taky. Andělská hora. Odtud je to jen kousek do Rokytiny. Neztratíte se.“

František přikývl.

„Ale koně si necháme.“

Karhan mu nápad rozmlouval. Je to nesmysl, ať koně prodá.

František se ale zviklat nenechal. Uznával, že putování by bylo pohodlnější bez zvířete. Ale věděl, proč to dělá. Chtěl si z dřívějšího života nechat co nejvíc.

Nebo aspoň něco.

Náležitosti se vyřídily rychle. Pokud šlo o dobrý obchod, Karhan se vyznal.

Ani ne za půl hodiny měl František peníze. A se synem vyšel na dlouhou cestu. V jedné dlani svíral jeho ruku. Ve druhé vedl koně.

Vesnice a její světla se ztrácely. Halila je tma. Z dálky k nim ještě doléhal dým. Jako by se jich Anežka pořád držela.

Neměli mapu, neměli kompas, jen tušili směr. Do lesa a na Šibeniční vrch. Potom po Zapomenuté cestě k Andělské hoře. A odtud do Rokytína.

Ne po vyznačených pěšinách. Ale těžkým terénem mezi pichlavými větvemi ostrých jehličnanů.

Nejprve se vrátili do skrýše, aby vzali ruksak. František ho tam předtím ve spěchu, jak pro něj Matouš přiběhl, zapomněl.

Potom pokračovali dál.

Cestou, která jako by vedla do samotného podsvětí.

Jako by oni sami otevírali brány nějaké tajemné, hororové země.

Šli asi hodinu a půl, ale museli zastavit. Únava z dlouhého putování. Navíc ve tmě, která v lese pochopitelně zesílila, těžko viděli na cestu. Začalo také mrholit.

Houští a mlází, za ním schůdnější terén. Tam František uvázal koně a shodil ruksak. Vyndal jídlo. Sedli si na pařezy. Váhal, jestli rozdělají oheň, ale nakonec jen podal Matoušovi kousek chleba.

On jako by ho nevnímal. Nehnutě seděl a zarytě koukal do země.

„Na, vem si to,“ pobídl František chlapce, ale ten nereagoval, myšlenkami byl jinde. „Matouši?“

Konečně se na něj podíval. Oči mokré od sílícího deště a slz.

„Neměl jsem utíkat,“ vyčítal si nahlas. „Měl jsem maminku ochránit.“

„Kdybys tam zůstal, zabili by tě taky.“ František se dal do jídla.
„A já bych zůstal úplně sám.“

Kůň si odfrkl.

„Nedostanu je z hlavy,“ pokračoval Matouš. „Ty vojáky. Viděl jsem je z dálky a přes okno, ale i tak... Byly to stvůry.“

„Nemysli na to.“

„Maminka tam stála. Úplně bezbranná.“

„Říkám, abys na to nemyslel.“

„Utekl jsem. Zbaběle.“

„Anežka...“ František to nedořekl.

Mlčeli. Dopadání kapek do rozmáčené půdy. Přezvykování jídla. Ošívání koně. To byly zvuky, které se rozléhaly lesem.

Rozhodli se na tom místě přespát. Zalezli pod rozvětvený strom a schoulili se pod deku. Kdyby ji František předtím nesbalil do ruk-saku, déšť by se na nich vyřádl. Ale i tak se nedalo mluvit o pohodlí...

Naopak. Teprve když neleželi ve svých postelích a pod teplou peřinou... teprve když se čas zastavil a každý osaměl s vlastními myšlenkami... všechno si uvědomovali. Převrácené a nenávratně ztracené životy.

Matouš by snesl i kolonii potkanů, jen být doma.

Ani jeden z nich nespál. Jen odpočítávali minuty a vteřiny. Oba mučil žal. Srdce měli prorostlá šílenou bolestí. Pořád nemohli uvěřit tomu, co se stalo.

Pochopili, že s tak velkou tíhou neusnou. Když byli trochu odpočatí, dohodli se, že raději znovu vyrazí na cestu.

Přestávalo pršet.

